

піднесено Колумбу як подарунок. Вони стали першими європейцями, які поклали початок «культури тютюнопаління».

В сучасному суспільстві все більшої популярності набуває думка, що куріння є абсолютно марною тратою грошей і часу. Набагато більшу повагу викликає людина, що не має шкідливих звичок, регулярно займається спортом – таких людей зараз прийнято вважати «ідолами» свого часу. Люди, що палять не замислюються над тим, як нерозривно пов'язаний образ тютюну з нашою культурою.

Куріння несе дуже небезпечні наслідки для людського організму. Основна шкода від куріння припадає на систему дихання, оскільки тютюновий дим проникає туди в першу чергу. Люди не замислюються про наслідки та іноді починають палити, коли в їхньому житті з'являються небажані зміни, стрес або переживають тяжку життєву ситуацію, в якій їм ніхто не може зарадити. При цьому знаходять в палінні розраду, вбачають в ньому якийсь позитивний сенс. Наприклад, на початку 20 століття тютюнопаління не було дуже популярним серед жінок, тому влада Нью-Йорку впровадила широко-масштабну програму, щоб переконати жінок палити тютюн. Пізніше майже кожна жінка почала палити, оскільки побачила в цьому дійстві «свободу»; паління стало візитною карткою сильної, незалежної жінки. Тютюн став своєрідним «помічником» соціальної справедливості, гендерної рівності. Одночасно з цим люди почали вважати тютюнопаління засобом комунікабельності. Багато хто починає палити, щоб «влитися» в компанію, придбати авторитет, затягуючись цигаркою. Якщо за часів Першої та Другої світових воєн куріння і виступало засобом єднання людей, то зараз люди частіше об'єднуються «проти курців», відстоюючи право на чисте довкілля і здоровий спосіб життя. Образ курця з «норми» перетворюється в «відхилення» що, на мій погляд, лише робить його більш привабливим для підлітків, оскільки часто асоціюється з протестом, потребою самовираження, дорослістю.

Для зниження рівня паління можна застосовувати багато різних заходів, однак найбільш дієвим вважаю пропаганду здорового способу життя і створення всіх належних умов для того, щоб люди могли і бажали бути здоровими.

Одержано 17.04.2019

УДК 321.1

Сергій Дмитрович ХАРА,
курсант групи Ф2-102 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат філософських наук, доцент Мошенський О. С.

ФІЛОСОФІЯ ПОЛІТИКИ НІККОЛО МАКІАВЕЛЛІ

В історії людства політика відігравала дуже важливу роль, без неї також неможливо уявити і сучасне суспільство. Багато науковців, філософів, знавців намагалися дати політиці своє визначення та трактували її на свій лад,

тому буде доцільним розглянути думки про політику широко відомого італійського державного діяча, історика та філософа Нікколо Ді Бернардо Макіавеллі. Саме його погляди на державу і політику є актуальними до цього часу і дозволяють краще зрозуміти сутність політичних процесів сьогодення.

Розглянувши багатовіковий досвід існування держав, філософ робить висновок, що події в політиці, державні зміни відбуваються не з Божої волі, не з волі людей, а мають об'єктивний характер. Політика, на його думку, ніяк не пов'язана з релігією. Також Макіавеллі вважав, що політика жодним чином не пов'язана і з мораллю. Неправильно вирішувати політичні проблеми, керуючись моральними правилами та міркуваннями, бо політика, влада априорі є вищими позаморальними. Обґрунтовуючи свій висновок про те, що політика це явище, котре виходить за рамки моралі, він стверджував, що заради досягнення політичної мети правитель може використовувати будь-які засоби незважаючи на моральні норми. Зазначена позиція Н. Макіавеллі пояснюється також однією з основних аксіом його політичної філософії – думкою про те, що люди за своєю природою є порочними, егоїстичними і злими істотами. Їх турбують не благо держави, а передусім власні матеріальні інтереси. Н. Макіавеллі наголошував, що люди можуть змиритися з втратою свободи, влади, навіть зі смертю батька, але ніколи й нікому не простять втрати власного майна. Макіавеллі також не заперечував важливої ролі релігії в державі як чинника, що робить людей добрими й покірними. Однак, ставлячи політиків перед вибором між публічним успіхом та особистим благополуччям, Макіавеллі створює загрозу традиційній моралі. Оскільки чесність хоч і гідна схвалення, людська природа є такою, що мудрий правитель не може і не повинен дотриматися свого слова, якщо йому це не вигідно. Дуже цікавими є думки мислителя про форми держави. Абсолютна влада, вважає Макіавеллі, швидко розбещує як правителів, так і підданих. Як наслідок монархія перетворюється на тиранію, яка не має права на існування і мусить бути знищена разом з тираном. Після знищення тиранії настає аристократичне правління, з часом воно вироджується в олігархію, яка зазнає участі тиранії. Далі народ вводить народне правління, після чого кругообіг форм держави повторюється.

Отже, Макіавеллі справедливо називають засновником політичної науки Нового часу. Він закликав розглядати явища політики поза їх зв'язком з релігією та етикою. Саме він ввів у науковий обіг поняття «держави», як таке. Знайомство з вченням мислителя дає можливість провести певну аналогію між його ідеями та політикою сучасності, котрі мають дуже багато спільних рис. Дослідників також не можуть не вражати його розум та вміння передбачити та заглянути у майбутнє.

Одержано 14.04.2019

